

טירוף זמני

מאת: מוטי לרנר

כשיצאתי מן הקליניקה של ד"ר פלדמן גיליתי את יותם מחכה בחזר ההמתנה. הסתכלתי בו וראיתי שהוא באמת דואג לי. "אתה בסדר, אבא?" הוא שאל. אמרתי לו שאני בסדר. שבאתי רק לקחת מרשם חדש לתרופות שלי. אבל יותם ראה את העווית הקטנה שכבר פרכסה מתחת לעפעף השמאלי שלי, וידע שאני משקר. הוא הציע שינהג. אמרתי לו שאני יכול לנהוג בעצמי. יצאנו. בדרך הביתה הייתה שתיקה. כעבור כמה דקות החלו העיניים שלי לדמוע. ניגבתי אותן פעם, פעמיים, ושלוש. הוא לא אמר מילה. ראיתי שאני לא יכול להמשיך ועצרתי בתחנת הדלק. יותם החליט לשבור את השתיקה. הוא אמר שהוא לא רוצה להמשיך בויכוחים האלה. הוא מבין שקשה לי, אבל גם לו יהיה קשה אם הוא לא יתגייס ליחידה. הוא יודע שזה לא הגיוני, אבל הרצון לשרת ביחידה יותר חזק ממנו. במין חיוך של מבוכה הוא אמר שהרצון הזה הוא הייצר הכי דומיננטי אצלו. כך הוא אמר. כמו אהבה. כבר שנים הוא מתכוון לרגע הזה. זה המבחן האמיתי שלו. הוא יעשה כל שביכולתו לעבור אותו ולהישאר אדם. אבל אם הוא לא ישרת ביחידה הוא ישנא את עצמו כל חייו. אולי גם אותי. "ואני רוצה לאהוב אותך, אבא" הוא אמר. שתקתי. כעבור רגע התחלפנו במושבים. הוא התניע את המכונית. הפקדתי את עצמי בידי ועצמתי את העיניים. הדמעות המשיכו לזלוג.

כשהגענו הביתה אמרתי לניצה שאני לוקח כדור ועולה למיטה. אתה לא רוצה לראות חדשות? היא שאלה. אמרתי שהעיניים שלי כואבות ואני רוצה ללכת לישון. היא החליפה מבט עם יותם והוא משך בכתפיו. השתיקה שלי הדאיגה אותו. הוא לא רצה להתחייב בפניה שאני בסדר. ניצה שאלה אם אני רוצה לראות סרט לפני השינה. אולי את "Yes, Prime Minister". אמרתי לה שאני עייף ושאני בטח אירדם אחרי הכדור. כשעליתי במדרגות שמעתי אותו אומר לה שהוא חושב שויתרתי.

בלעתי את הכדור ונרדמתי. כעבור שעותיים התעוררתי רטוב מזיעה. כשפקחתי את העיניים ראיתי דרך חרכי התריסים חיילים מצריים מכוונים אלי רובים מכודנים. הדם שלי קפא. לא יכולתי לזוז. לא הבנתי איך הם טיפסו אל הגג של הקומה הראשונה. כנראה שהשארתי שם את הסולם כשניקיתי את המרזבים. לרגע קיוויתי שאצליח לברוח דרך הדלת. חיפשתי את ה"עוזי" שלי. פשפשתי מתחת לשמיכה. מתחת לכרית. ה"עוזי" לא נמצא. החלטתי לברוח בלעדיו. אבל ברגע שהזדקפתי במיטה, הרגשתי בחייל מצרי חמוש יושב לידי, וקדח הקנה שלו כבר נוגע בי. הלב שלי חדל לפעום. גייסתי את כל הכוחות שהיו בי, הדפתי את הרובה, אחזתי את החייל בצוואר, והידקתי סביבו את האצבעות. ניצה התחילה לצעוק. זיהיתי את הקול שלה קורא בשמי, אבל לא הבנתי כיצד הוא בוקע מגרונה של המצרי. מרוב ייאוש ובהלה המשכתי לחנוק אותו. עוד, עוד ועוד. אבל ניצה לא נכנעה. היא המשיכה להיאבק בי. כשהצליחה סוף סוף להסיר את הידיים שלי מצווארה, היא מיהרה והדליקה את האור.

מה יכולתי לומר לה? מה יכולתי להסביר? היא כבר ידעה. זאת לא הייתה הפעם הראשונה. היא בכתה. לי כבר יבשו הדמעות. קמתי מן המיטה והלכתי להשתין. לקחתי עוד כדור. אמרתי לה שאני יורד למטבח לשתות מים.

הדלקתי את האור בפרוזדור וירדתי במדרגות. הלב עדיין הלם בתוכי. הפה היה יבש. אבל כבר לא הזעתי. חשבתי שההתקף עבר. נכנסתי למטבח והלכתי אל המקרר. כשפתחתי

אותו, הבחנתי בצללית כהה על הרצפה ליד דלת הכניסה. נדרכתי. הסתכלתי. שפשפתי בכוח את העיניים. כן. זה היה יותם. הוא שכב על הבטן. הראש שלו היה מונח על הרצפה בזווית משונה. לא הבנתי מה הוא עושה שם ליד הדלת. סגרתי את המקרר ומיהרתי אליו. כעבור צעד אחד עצרתי. הגופייה הלבנה שלו הייתה מוכתמת בדם. כאילו מישוהו ירה צרור שפילח את החזה שלו. שלולית אדומה גדולה כבר כיסתה את השטיח. ופתאום הבנתי. זה המצרים. המצרים ממוצב המזח. המצרים שניסו לירות בי בחדר השינה. הוא קם לעצור אותם ליד הדלת והם הקדימו וירו בו. עכשיו הוא מת. יותם מת. יותם בני הקטן, יותם ט-ט, יותם-תמי מת.

מחדר השינה שבקומה השניה שמעתי פתאום את ניצה שואלת אם הכל בסדר. איכשהו עניתי לה כן. כן. הכל בסדר. חזרתי אל המקרר. הוצאתי בקבוק מים מינרליים. שתיתי כוס ועוד כוס ועוד כוס. אט אט הבשילה בי התוכנית. ידעת שאין בבית אקדח או סכין חד. הרופאים ציוו על ניצה לסלק מן הבית גם את סכין הלחם וסכיני הפירות. אבל דבר אחד הם בכל זאת שכחו. ירדתי למקלט, פתחתי את ארגז כלי העבודה שהיה בארון, הוצאתי מברג ופטיש, וחזרתי לקומה הראשונה. ממגרה במטבח הוצאתי כמה תחבושות, צמר גפן, וחומר חיטוי. העיניים לא דמעו. הידיים לא רעדו. הלשון לא הייתה יבשה. חיטאתי את להב המברג, ופניתי לחדרו של יותם. החדר היה חשוך. רק לוח המכוונים של המערכת הסטריופוניט הטיל אור ירקרק על המיטה. יותם שכב על גבו. ישן. פניו רכים. בוטחים. כאילו אין כוח בעולם שיכול לקלקל את נעוריו. הסתכלתי בו. ידעתי שהשלווה הקורנת ממנו היא אשליה. שהביטחון שלו הוא תרמית. כמו עיני ראיתי את צלו של המוות כבר מרחף מעליו. ידעתי שאם לא אעשה מעשה, אמצא אותו יום אחד מנוקב כדורים בשדה. ידעתי שאני חייב להציל אותו, את יותם שלי, את יותם בן ה-18, את יותם בני, בני אהובי. ונטלתי את המברג, והעמדתי אותו ניצב על פיקת הברך שלו, והנפתי את הפטיש, והכיתי. הכיתי בכל הכוח...